

SIVA KAPULJAČA

(od bukvara do utvara)

IZLEČENJE OD PREDOSTROŽNOSTI

Između malih slika i predela,
Prostora i pukotina
Proglasa i šapata
Kotrlja se svešču, glasom i predelom
Sličica iz novčanika
Sestra – stvarčica modrog nokta
Pritisnutog vratima
U nekom odlasku

Saveti i preporuke o poletanju
Smisleni i razložni samo na tlu
U visini su panična mrlja, uzaludnost
Jezivi svetli košmar, krilata pirueta suvišnosti
Ponašanje koje se ne nagrađuje

Oni bi da te traže, ali ne i da te nađu
Jedna jedina teška reč nedovoljno prisvojena
Koluta i sada po tekstu i nakon i pre reči
Nisam tamo gde gledate
Nisam ni dovdje ni donde, ometan stvarni detalj
Gledati a ne videti to je zalog tajnog očišćenja
Sitno vreme u dobu prečutkivanja
Saučešće na proveru i namera u korisnom kolebanju

Gospod blista u tajcu
Plavi se i plamti
Obavio je svoje
Gore

Ostaci svetla i senki, vidljivog i čujnog
Disanja i ravnoteže, odmerenog i neodložnog
Upiranje glavom u tesani kamen, poravnjenu zemlju
Nema mučnina izdržljivosti
Ostaci obećavajućih nesigurnosti, plen malog straha
Ime velike potištenosti, slučajnost svega što se
Kiti perjem i izgovara, anđeli, sudije, savetnici
I dvojnici

Pod krilima jedva izmišljenim
Još su ruke, spasonosni patrljci
I pod noktom nepokretni modri insekt
Trag naglog zatvaranja
Znamen nekog izlaska
Iz nečeg.

JEZA RANOG USTAJANJA

(suve slike)

Začutim, udaljim se,
Primirim, ubedim ruku da je malaksala
Ne javljam se, u prolazu
U sobi iz vaze otkinem *suvi cvet*, digne se sitni oblak
Bez uspeha u neprimetnosti
Oslanjam se na ključnu kaznu
Nepisanje

Ruka više veruje mojoj kolebljivosti
I nenasamarena mahnita iznad tastature
Bez prašine
Bez cveća i uvenuća, sobnih detalja
Nekad oslonca smirenja

U nepomeranju nema šta da odjekuje
Ćutanje iznutra pokreće tuđi rečnik
Sporazum plahe osude i dosadnog prekora
Ili obratno
U prizvanom škripcu sve sam izmislio
Zato je svaki ishod neuspešan
Gde su one neizbežne navike, zakoni dnevne divljine

Sloboda govora i greha u samom sebi
Preterivanje s nepažnjom,
Oblapornost dokazivanja prisustva
Pravdajuće upoređivanje s ostalima
Samoća je sebi okrenuto razbojništvo
Od kog te savest ne štiti a svest je objašnjava

Otuđena je tajna pristojne nenametljivosti
A ona drugačija ti i ne treba,
Na belom zidu iznad svih knjiga
Pepeljara i *suvog cveća*,
Pod iskošenim ogledalom
Čerupaju se Amor i Psiha
Iz onog iznad ne odbija se odraz
Iz ovog ispod izbija beli krečni prah
Gori od onog iz sobe

A ono samovaspitanje
Ono o prvom pokretanju kapka usled buđenja i opomena
Da se, tako, sve i svako što sledi, taj kapak deli

Na dve strane
Dve naspramnosti
Dve namernosti

I da je neprijateljstvo izbor i dar višnji
Učenje neizvesnog požrtvovanja

Onog što je daleko od gorde mučnine
Najličnijeg povoda, šifre ledene prisebnosti
I redovnosti u korišćenju prisustva

Nedotaknut a utučen
Odlukom da se udaljiš, nisi osvetlio odlučnost
Već osenčio zavisnost
Gde bi stalo to sve gde živiš
Ako te volja i koža ubede u izrečeni zaklon
Ćutaćeš bez cilja, nestajati bez prisebnosti
I samo će nepristojan oblak praha
Titirati umesto praznine
Iz koje si

Sebi živ
Njima nečitak.

LABUD U LEDU

(Pozna jesen, neizmišljena)

Ne zaleđini, ne odstranjen u zalihe
Ne zamrznut ko hrana za prosjake i kradljivce
Ni bivši ukras, ni budući obrok
Ni nepomičan stvor, ni komad ispunjene ledenice

Slutili smo ovakav povratak
Jezerskog veštačkog magnovenja
Nestanak plaže i oblačni tajac iznad vode
Pokoji list, busen, pseći izmet
I omot od cigareta i kondoma

Tu, baš na tom mestu, na toj tački od blata
Providan je u blesku
Ko fil ledenog kolača
Još pernata iznutrica
S rumenilom u kljunu i lepezastim nogama
Ovekovečen trenutak pitome ravnoteže
Spomenik iz nekog sveta koji nedostaje
Ne *beleg* već svet

Providnost ne odaje smrt
Niti studen išta dokazuje
Unutra vladarski još neokončan pokret
Osvrtanje praćeno dugim vratom
Namera da se dahom iz kljuna
Osuši zaostala kap na krilu
Da se ne uznemiri ni život, ni lepota

Uzalud se kriju krvoločni poslastičari
Bajkoviti proroci,
Veštice, mraz i ribolovci
Zaspali, neisplaćeni čuvari

Ovo je trenutak za pesmu

A ne bivši ukras
Ne budući obrok.

Peskara, 2. novembar, 2017.

SIVI DUKS

Za ono što sledi prikladno obučen
Iznutra pak zahvalno nezaštićen i utučen

Pod kožom mumla pancir od samoće
Preživljeni stilovi, ispovedno disanje i prezrelo voće

Ko mesar nad polutkom, nadutoj od krvi
Za radnim stolom, bespomoćno prvi

Pre mene nikog u meni i to se nekako shvata
Znam gde je svetlo, gde su ruke i vrata

Da li će se zapisati, šapnuti, možda nići
Da li ću ogrnut odavde nekako otići

Stih, rečenica, poruka, nekakvo štivo
Ima nade, greje me sivo.